

Sygn. akt II Ka 524/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2015 r.

sprawy **R. M.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 178 a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 20 kwietnia 2015 r. sygn. akt II K 33/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w ramach czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego R. M. za winnego tego, że w dniu 23 grudnia 2014 roku na ulicy (...) w miejscowości M., powiat (...), województwo (...), w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), to jest popełnienia czynu z art. 178 a § 4 kk;

- w ramach czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, uznaje oskarżonego R. M. za winnego tego, że w dniu 23 grudnia 2014 roku na ulicy (...) w miejscowości M., powiat (...), województwo (...), w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), to jest popełnienia czynu z art. 178 a § 4 kk.

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 304,95 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 524/15

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 23 grudnia 2014 roku na ulicy (...) w miejscowości M., powiat (...), województwo (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego za przestępstwo, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,14 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), czym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 27 listopada 2013 roku sygn. akt II K 1139/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

II. w dniu 23 grudnia 2014 roku na ulicy (...) w miejscowości M., powiat (...), województwo (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego za przestępstwo, kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (1,22 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), czym nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 27 listopada 2013 roku sygn. akt II K 1139/13 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego R. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących występki z art. 178a § 4 k.k. i uznając, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 23 grudnia 2014 r. do 24 grudnia 2014 r., przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 180 złotych oraz tytułem zwrotu wydatków postępowania kwotę 70 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz oskarżony, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego.

Powołując się na przepisy art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 pkt 1, 3 i 4 kpk obrońca oskarżonego wyrokowi temu zarzucił:

I/ obrazę przepisów prawa karnego materialnego, mianowicie art. 106 kk w zw. z art. 76 § 1 kk wyrażającą się w przyjęciu, że R. M. był karany a przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz mieniu w sytuacji, gdy doszło do zatarcia tychże skazań z mocy prawa;

II/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku wyrażający się w dowolnym uznaniu, że:

- brak jest okoliczności uzasadniających przyjęcie w niniejszej sprawie szczególnie uzasadnionego wypadku określonego przepisem art. 69 § 4 zd. 2 k.k., co doprowadziło do orzeczenia wobec R. M. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania,

- R. M. został prawomocnie skazany przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim w sprawie o sygn. II K 1139/13 za czyn z art. 178a § 1 kk w dniu 27 listopada 2013 r., gdy z odpisu wyroku wynika, że do jego wydania doszło w dniu 19 listopada 2015 r.;

III/ rażącą niewspółmierność orzeczonego oskarżonemu za przypisany mu czyn środka karnego wyrażającą się w wymierzeniu mu 5 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w sytuacji, gdy stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów zabronionych, a także stopień winy oskarżonego uzasadniały orzeczenie tego zakazu ograniczeniem do jednej kategorii pojazdów, a mianowicie „B”, a w zakresie pozostałych rodzajów pojazdów na okres roku.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o dopuszczenie dowodów z aktualnych danych z Krajowego Rejestru Karnego dotyczących oskarżonego oraz wywiadu kuratora sądowego oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że R. M. w sprawie o sygn. II K 1139/13 był skazany przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 19 listopada 2013 r., orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii „B” na okres 5 lat, natomiast w zakresie pozostałych kategorii pojazdów na okres roku.

Oskarżony w swojej apelacji wyrokowi zarzucił rażącą surowość kary oraz zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i wniósł o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim, ewentualnie o jego zmianę i orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz niższego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Na rozprawie odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację co do zasady, z tym że uzupełnił ją o zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 178a § 4 k.k. poprzez jego niesłuszne zastosowanie i przyjęcie kwalifikacji skazującej oskarżonego w sytuacji gdy obecnie winien być to przepis art. 178a § 1 k.k. Wniósł o wymierzenie oskarżonemu na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. kary łącznej grzywny w wysokości 200 stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na 20 złotych oraz wymierzenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 2 lat.

Prokurator wniósł o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178a § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i kary grzywny oraz pozostawienie bez zmian orzeczonego środka karnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Skutkiem wniesionych apelacji obrońcy oskarżonego oraz oskarżonego musiała być zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu Sądu Odwoławczego, jednakże co do zasady obie apelacje – jako bezpodstawne – nie zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie odnieść się należy do kwestii kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu czynów i zarzutów obraży prawa materialnego, zaś w dalszej kolejności do pozostałych zarzutów, tj. błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary i środka karnego.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 19 listopada 2013 roku, w sprawie sygn. akt II K 1139/13, R. M. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k., popełniony w dniu 1 września 2013 roku, za który orzeczono wobec niego karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka. Nadto na mocy art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, zaliczając na jego poczet okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 1 września do dnia 19 listopada 2013 roku. Przedmiotowy wyrok uprawomocnił się 27 listopada 2013 roku.

Analiza akt niniejszej sprawy, w szczególności w postaci przedłożonego przez obrońcę oskarżonego pisma z Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 17 września 2015 roku (k.114-115) oraz aktualnych danych o karalności oskarżonego (k.100-101) wskazuje, iż orzeczona wskazanym powyżej wyrokiem kara grzywny została wykonana w dniu 1 września 2014 roku, natomiast wykonanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat nastąpiło z dniem 1 września 2015 roku (k.114). Sąd dokonał powyższego ustalenia na podstawie przywołanych dokumentów, których prawdziwość i rzetelność nie budziła wątpliwości Sądu, a nadto nie były one kwestionowane przez strony postępowania.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 107 § 4a k.k. dodanego przez ustawę z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20 marca 2015 r., poz. 396), w razie skazania na grzywnę zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem roku od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania. Zgodnie zaś z § 6 art. 107 k.k. (w brzmieniu ustalonym przez cytowaną powyżej ustawę) zatarcie skazania nie może nastąpić m. in. przed wykonaniem orzeczonego środka karnego. Zmiany te weszły w życie w dniu 21 marca 2015 roku. Zatem w związku z faktem, iż orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim (sygn. akt II K 1139/13) kara grzywny została wykonana w dniu 1 września 2014 roku, zaś środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w dniu 1 września 2015 roku – w tym też dniu skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa. Wypada zauważyć, iż zatarcie to pozostaje w zgodzie zarówno z art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, jak też i z art. 4 § 1 k.k. regulującym kolizję ustaw w czasie, mieszczącą się w przedziale zmian normatywnych wyznaczonych ustawą obowiązującą w czasie popełnienia czynu zabronionego i ustawą obowiązującą w czasie orzekania w sprawie o ten czyn – nakazującym stosowanie ustawy względniejszej dla sprawcy.

Wobec powyższego, mimo iż w czasie popełnienia czynu – to jest w dniu 23 grudnia 2014 roku, a także w dacie wyrokowania przez Sąd I instancji – to jest w dniu 21 kwietnia 2015 roku – oskarżony miał status osoby karanej za czyn z art. 178a § 1 k.k., a tym samym ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy były prawidłowe, to w dacie orzekania przez Sąd Odwoławczy – w październiku 2015 roku – w istocie R. M. nie mógł być uznany za uprzednio karanego za czyn z art. 178a § 1 k.k., albowiem jak wskazano powyżej – w dniu 1 września bieżącego roku skazanie to uległo zatarciu z mocy prawa. Nie ulega jednak wątpliwości, iż oskarżony – dwukrotnie w dniu 23 grudnia 2014 roku, znajdując się w stanie nietrzeźwości, prowadził samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo (w sprawie o sygn. II K 1139/13), bowiem – jak prawidłowo ustalił to Sąd Rejonowy – koniec okresu stosowania tego środka przypadł na dzień 1 września 2015 roku.

Obrońca zatem trafnie zauważył, że orzeczenie to uległo zatarciu, jednakże z faktu tego wyciągnął nieuzasadnione wnioski. Należy bowiem rozróżnić dwa rodzaje zachowań określonych w treści przepisu art. 178a § 4 k.k. i zdecydowanie podkreślić, że czym innym jest fakt uprzedniego skazania za określone w tym przepisie postępowanie, czym innym zaś dopuszczenie się występku polegającego na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów. Pierwsza z wymienionych sytuacji należy do kategorii, gdy ustawa przewiduje nadzwyczajne obostrzenie kary i ona właśnie ograniczona jest instytucją zatarcia skazania w zakresie podstawy jej przyjęcia (podobnie jak zastosowanie art. 64 § 1 bądź § 2 k.k.), druga zaś związana jest z określonością typu czynu zabronionego poprzez jego znamiona, co powoduje, że zatarcie skazania wynikające z wyroku, w którym określony był zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych nie stoi na przeszkodzie pociągnięciu do odpowiedzialności karnej z art. 178a § 4 k.k. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż Sąd Odwoławczy w pełni podziela wielokrotnie już prezentowaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnię tego przepisu. Przykładowo w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2014 r., sygn. III KK 381/14 (LEX nr 1621350), wskazano, iż fakt zatarcia z mocy prawa wcześniejszego prawomocnego skazania za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. lub wymienione w art. 178a § 4 k.k., zaistniały w dacie wyrokowania co do popełnienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., uniemożliwia przyjęcie odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 178a § 4 k.k. także wtedy, gdy do popełnienia tego czynu doszło przed upływem okresu niezbędnego do zatarcia wcześniejszego skazania. Nie stanowi natomiast przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 178a § 4 k.k. zatarcie, w dacie wyrokowania, skazania za przestępstwo,

którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn określony w art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu. (podobnie np. postanowienie SN z 21 sierpnia 2012 r., sygn. IV KK 59/12, LEX nr 1261016; wyrok SN z 7 kwietnia 2010 r., sygn. V KK 10/10, LEX nr 583931; postanowienie SN z 19 stycznia 2012 r., I KZP 22/11, OSNKW 2012, z. 1, poz. 6).

Wobec tych okoliczności, w toku kontroli instancyjnej, koniecznością stało się wyeliminowanie – z opisu czynów przypisanych oskarżonemu sformułowania dotyczące uprzedniej karalności za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., jednakże dla przejrzystości i czytelności wyroku – Sąd Okręgowy na nowo dokonał opisu czynu, pomijając jedynie fakt uprzedniego skazania i pozostawiając jednocześnie sformułowanie dotyczące prowadzenia pojazdu w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów, orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Jednocześnie wobec powyższego rozstrzygnięcia za bezprzedmiotowe uznać należy odnoszenie się przez Sąd Odwoławczy do podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu nieprawidłowego oznaczenia przez Sąd Rejonowy daty wydania wyroku skazującego za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości.

Ponadto apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle zasadna, iż w rzeczywistości w czasie orzekania przez Sąd Rejonowy, zatarciu uległo, oprócz czynu z art. 178a § 1 k.k., także skazanie oskarżonego za występki z art. 157 § 1 k.k. – w sprawie o sygn. II K 804/11 (co wynika także z aktualnych danych o karalności) – i w tym zakresie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy rzeczywiście nie są prawidłowe. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż do dnia 30 czerwca 2015 roku art. 108 k.k. nie miał zastosowania do zatarcia skazań na kary z warunkowym zawieszeniem wykonania, a instytucja zatarcia skazania kary z warunkowym zawieszeniem wykonania została uregulowana w art. 76 § 1 i 2 k.k., który stanowił *lex specialis* wobec art. 108 k.k. W poprzednio obowiązującym stanie prawnym zatarcie skazania na karę z warunkowym zawieszeniem wykonania (a taka właśnie kara została orzeczona w sprawie sygn. II K 804/11) związane było wyłącznie z brakiem zarządzenia wykonania kary zawieszanej w okresie próby i kolejnych sześciu miesięcy i wykonaniem ewentualnie orzeczonej grzywny bądź środków karnych i jednocześnie bez znaczenia pozostawało to, czy skazany dopuścił się innych jeszcze przestępstw, a także na jakie kary w związku z ich przypisaniem został skazany. Należy zauważyć zatem, iż z uwagi na wykonanie orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim o sygnaturze II K 804/11 kary grzywny i upływ okresu próby oraz kolejnych 6 miesięcy – w dniu 19 lutego 2015 roku w istocie doszło do zatarcia tego skazania.

Nie sposób uznać jednak, wbrew twierdzeniom skarżącego, iż – w oparciu o powyższe uregulowanie przepisu art. 76 § 1 i 2 k.k. – zatarciu uległo także kolejne skazanie w sprawie o sygn. akt II K 963/11. Brak jest bowiem informacji, by została wykonana orzeczona tym wyrokiem nawiązka na rzecz Przedsiębiorstwa (...) w M.. W związku z niewykonaniem środka karnego w postaci nawiązki – w myśl art. 76 § 2 k.k. skazanie nie mogło ulec zatarciu. Należy przy tym zaznaczyć, że oskarżony, ani też jego obrońca nie podnosili by środek ten został wykonany, ani też nie kwestionowali w tym zakresie rzetelności i prawdziwości aktualnej karty karnej, a twierdzenia obrońcy odnośnie przedawnienia tego skazania ograniczają się jedynie do zastosowania wycieńczeń matematycznych (w przeciwieństwie do zatarcia skazania z art. 178a § 1 k.k., gdzie mimo iż fakt wykonania kary grzywny i środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów wynika z karty karnej – obrońca przedstawił na te okoliczności dodatkowe pismo z Sądu Rejonowego). W związku z tym brak jest podstaw do podważenia wiarygodności karty karnej w tym zakresie, albowiem mimo wykonania przez oskarżonego kary grzywny i upływu okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy, wobec niewykonania nawiązki – skazanie w dalszym ciągu pozostaje aktualne.

Sąd Okręgowy nie podzielił także zarzutów zawartych w obu apelacjach dotyczących rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i środka karnego. Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu R. M. na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na mocy art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat i taki wymiar kary, jak i środka karnego, uzyskał aprobatę Sądu Odwoławczego.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że oskarżony dopuścił się popełnienia dwóch czynów z art. 178a § 4 k.k. w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k., a zatem Sąd wymierzając mu jedną karę miał możliwość orzeczenia jej w granicach od 3 miesięcy do 7 lat i 6 miesięcy. Analiza akt niniejszej sprawy, w szczególności przez

pryzmat dyrektyw sądowego wymiaru kary i stosowania środka probacyjnego, określonego w art. 69 k.k. wskazuje, iż orzeczona przez Sąd Rejonowy (w dolnych granicach ustawowego zagrożenia) kara 10 miesięcy pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą – adekwatną do bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego czynów i stopnia zawinienia.

Odnosząc się zaś do zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego (albowiem środek odwoławczy oskarżonego, poza wnioskiem o obniżenie kary i środka karnego z powodu ich rażącej surowości, nie zawiera żadnego uzasadnienia w tym przedmiocie) wskazać należy, iż – wbrew twierdzeniom skarżącego – Sąd Rejonowy odpowiednio wnikliwie rozważył i właściwie ocenił także przesłanki warunkujące możliwość zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, uznając ostatecznie, iż w przedmiotowej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek umożliwiający zastosowanie tego rodzaju środka probacyjnego. Sąd I instancji uznał okoliczności o wymowie korzystnej dla oskarżonego, jak również nie stracił z pola widzenia okoliczności obciążających i uwzględnił je przy wymiarze kary, czemu dał wyraz w uzasadnieniu orzeczenia, a jego stanowisko w tym przedmiocie spotkało się z pełną akceptacją Sądu Odwoławczego.

Wymaga podkreślenia, że przepis art. 69 § 4 k.k. istotnie ogranicza możliwość zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. do szczególnie uzasadnionych wypadków. Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie, w stosunku do R. M., mimo iż dwa spośród czterech skazań uległy zatarciu (występki z art. 157 § 1 k.k. oraz z art. 178a § 1 k.k.), nie zaistniała żadna szczególna sytuacja uzasadniająca zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Okoliczności akcentowane przez autora apelacji w postaci przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzuczanych mu czynów i wyrażenia skruchy, a także podjęcia pracy i posiadania zobowiązań finansowych – nie stanowią szczególnych okoliczności w rozumieniu przywołanego art. 69 § 4 k.k. Nie sposób uznać także, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności umożliwi oddziaływanie wychowawcze wobec oskarżonego i jednocześnie będzie wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Uwzględniając fakt zatarcia wobec oskarżonego dwóch skazań należy jednak mieć na uwadze, że w przeszłości oskarżony był już dwukrotnie karany na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania i kary te nie odniosły wobec niego zamierzonych rezultatów. Przeciwno warunkowemu zawieszeniu wykonania kary przemawia także znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego, trafnie ustalony przez Sąd I instancji przy zastosowaniu właściwych kryteriów, odpowiadających tym, które wynikają z art. 115 § 2 k.k. Zasadnie podkreślił Sąd Rejonowy, iż oskarżony prowadził pojazd po ruchliwych ulicach, w okresie zimowym – a zatem w niekorzystnych warunkach drogowych, w czasie zwiększonego ruchu przedświątecznego, zaś stężenie alkoholu w wydychanym powietrzu (w trakcie każdego z dwóch czynów) kilkakrotnie przekraczało wartość progową stanu nietrzeźwości. Tym samym R. M. wykazał się wręcz rażącym lekceważeniem obowiązującego porządku prawnego. Wprawdzie oskarżony posiada, jak wynika z – przeprowadzonego w niniejszej sprawie i niebudzącego wątpliwości Sądu, co do jego wiarygodności – wywiadu środowiskowego kuratora sądowego, pozytywną opinię w lokalnej społeczności, jednak mimo świadomości swojej aktualnej sytuacji prawnej i osobistej – w tym, jak podnosi skarżący, ciężących na nim zobowiązań finansowych, ponownie popełnił czyn zabroniony. Powyższe wskazuje zatem, że wymaga on oddziaływań terapeutycznych w warunkach zakładu karnego.

Jednocześnie Sąd Odwoławczy w pełni zaakceptował także 5-letni okres zakazu prowadzenia pojazdów, jaki został orzeczony przez Sąd I instancji. Okres ten jest adekwatny do wskazanego wyżej stopnia społecznej szkodliwości czynów, związanego przede wszystkim z zagrożeniem jakie R. M. wytworzył zarówno dla pasażerów prowadzonego przez siebie pojazdu, jak również innych uczestników ruchu drogowego, a także ze znacznym stopniem nietrzeźwości, w jakim się znajdował. W realiach sprawy, wskazanego wyżej zagrożenia, a także stopnia nietrzeźwości oskarżonego należało uznać, iż orzeczenie Sądu I instancji, wyrażone w zaskarżonym wyroku w wymiarze orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów, w żadnym razie nie może razić surowością, gdyż akurat eliminacja z ruchu drogowego tego rodzaju osób jak oskarżony jest całkowicie uzasadniona. Okres orzeczonego środka karnego powinien uświadomić oskarżonemu wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów zabronionych, których się dopuścił, a nadto przestrzec przed popełnieniem tego rodzaju czynów w przyszłości.

Nie ulega także wątpliwości, iż zasadnie Sąd I instancji zastosował przepis art. 63 § 1 k.k. i zaliczył oskarżonemu – na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności – okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 23 – 24 grudnia 2014 roku (protokół zatrzymania osoby k.10).

W pełni uzasadnione było także, w ocenie Sądu Okręgowego, w myśl reguły określonej w art. 627 k.p.k. obciążenie oskarżonego przez Sąd Rejonowy kosztami procesu – w tym wydatkami w łącznej wysokości 70 złotych (ryczałt za doręczenia w postępowaniu przygotowawczym i sądowym oraz należności za dane o karalności) oraz zgodnie z art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) opłatą od orzeczonej kary w wysokości 180 złotych.

Wobec powyższych uwag Sąd Odwoławczy zmienił wyrok Sądu Rejonowego w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu czynu uwzględniając okoliczność, iż uprzednie skazanie za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości uległo zatarciu i eliminując to sformułowanie, zaś w pozostałej części, nie znajdując innych okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu (art. 439 § 1 k.p.k.) – Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze znajduje uzasadnienie w art. 636 k.p.k. i art. 627 § 1 k.p.k., albowiem środki odwoławcze zostały wniesione wyłącznie przez oskarżonego oraz jego obrońcę i nie zostały one uwzględnione. Na koszty /304,95 zł./ złożyły się wydatki poniesione przez Skarb Państwa w toku postępowania odwoławczego – należności za dane o karalności /30 zł./, ryczałt za doręczenia /20 zł./ oraz ryczałt kuratora sądowego za przeprowadzenie wywiadu środowiskowego /74,95 zł./ oraz opłata wymierzona zgodnie z art. 2 ust 1 pkt 3 i art. 8 /180 zł./ ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.